

متن پرسش

سلام استاد این روزها بعثت مردم منو به تعجب انداخته در همین رابطه نظرتون درباره یادداشت بفرمایید. ممنونم بعثت مردم (۱) حس و حال مردم در تجمع حس و حال کسی است که گمشده ای را پیدا کرده اند. گمشده ای که سالها فراموش شده بوده و حالا مثل فرزند به آغوش مادرش رسیده است. آن گمشده چیست که چهل و چند شب افراد در آغوشش می‌گیرند؟ من فکر میکنم آن گمشده خودشان هستند. افراد گویی خودشان را خارج از روزمره پیدا میکنند و این پیدا کردن به معنای فرار از اکنون نیست. انسان دنیای مدرن اکنون زده است. سینما میرود، خیابان میرود تا از خودش فرار کند اما انسان انقلاب اسلامی خودش را شب‌ها در تجمعات پیدا میکند. او این حس را دارد شب مسئولیتی دارد که همان سرباز پشت لانچر. او حافظ امنیت است. در زمانی که پدر از دست داده دارد نقش آفرینی میکند و خودش را در تاریخ حاضر میبیند. او حس میکند مبعوث شده برای ماموریت تاریخی به وسعت ماموریت انبیا. همان قله ای که ابراهیم برایش بت شکست و موسی برایش فرعون را به نیل کشاند و محمد برایش جنگید و حکومت تشکیل داد. ماموریتی که انسان انقلاب اسلامی شب در تجمعات بر دوشش حس می‌کند همان ماموریتی است که میثم تمار برایش به نخل آویزان شد و کمیل و سلمان و مالک برایش جان دادند. این شب‌ها مردم خودشان را پیدا میکنند به وسعت تاریخ. گویی آنها در شب از زمان قراردادی دنیوی خارج میشوند و باید از ایشان پرسید شما شب را در کدام زمان سپری میکنید؟ این همان "حضور" ذیل ولایت برای توحید است. این بعثت مردمی است که خمینی فرمود بهترین مردم از صدر اسلام هستند و همت و باکری سلیمانی و حججی و همدانی و خامنه ای برایش جان دادند. این بعثت همان مردمی هست که خامنه ای شهید فرمود نقطه تحول دنیا هستند. همان هایی که آیت الله جوادی آملی در برابر عظمتشان اشک ریخت. جان دادن برای این مردم توفیق می‌خواهد و کاش جان من هم ارزش فدا شدن برای مردم ایران اسلامی پیدا کند. مثل شهید سردار موسوی.

متن پاسخ

باسمه تعالی: سلام علیکم: بسیار خوب و خوب‌تر از خوب می‌فرمایید. آری! حکایت حضور مردم در این شب‌ها، حقیقتاً حکایتی است که متذکر شده‌اید و وظیفه امثال بنده و جنابعالی آن است که این مردم عزیز را نسبت به آنچه در جان‌شان می‌گذرد به حکم «خودآگاهی در دل آگاهی» آگاه نماییم. در این رابطه عرایضی تحت عنوان «ما و الهیات جنگ و جهاد»

<https://eitaa.com/matalebevijeh/۲۲۲۹۶> شده است که خوب است به آن رجوع گردد. از آن جهت که حقیقتاً انسان حیرت می کند که چه بر جان این مردم می گذرد که آن بانوی محترم برای تعمیر پرچم ها با چرخ خیاطی خود در میدان حاضر شده است؟ خدا می داند این، همه آرزوی انبیاء و اولیاء بوده و هست که چنین مردمی به چنین شعور تاریخی و معنوی نایل شده اند. موفق باشید